

ՇԵՆ ՄԱՀ (ԹՈՐԳՈՄ ԱՐՔԵՊ. ՄԱՆՈՒԿՅԱՆ)

ԶԱՎԱԿ ՀԱՅՈՒՆ

Զավակ սիրուն
Ու տարագիր,
Գուրգուրանքով ես կնայիմ
Տակավ աճող հասակիդ,
Տարվան ամբողջ տարածքին:

Զմեռն ըլլա թող քեզ համար
Պատսպարան.
Հայ Հոգիի հունտը հավերժ
Արտուն՝ որ ցանվի քու մեջ
Հատիկներու պես ցորենի:
Դուն խնամե՛ գուրգուրանքով
Չանոնք մտքիդ ու հոգիիդ
Վկոսներուն հողին ներքև,
Հեռու ամեն փորձանքներն:

Գարնան՝ թո՛ւյլ տուր
Հայ Հոգիի հատիկներուն
Փթթիլ, ծաղկիլ
Մտքիդ, սրտիդ դաշտին վրա,
Ու թող մարդերն շուրջդ համայն
Ծաղկապարդված տեսնեն միայն,
Գեղեցկությամբը հասակիդ
Ու նայվածքիդ շնորհներուն,
Զերթ պատմություն մեր պապերուն:

Հրապույրին հետ ամառվան
Քու ալ Հոգիդ վեա, հայկական
Թող առինքնե ջերմորեն
Աջխարին ամբողջ, ու նորեն
Ճառագայթներ քու դեմքեն
Ուժի, գեղի, կորովի,
Երթան մարդոց սրտերուն,
Ու սիրեն քեզ—վավակդ հայուն:

Աշնան՝ հովե՛րը թող փչեն...
Քեզ վախճնել կարող չեն:
Դուն թներուն վրա բոլոր
Սորվածներուդ,
Հոգիիդ մեջ ամուր գրկած
Հայոց լեզուն,
Երգ, պար, աղոթք
Ու պատմություն,
Իբրև ավանդ պիտի տանիս
Հորիզոնե հորիզոն, չորս ծագերուն
Ցրված բոլոր հայերուն,
Որ կորանան ալ իրարմով
Ընդելուզված,
Որ տարածեն շունչը հայուն,
Ամրապնդեն հույսը հայուն՝
Հայ մնալուն, հայ ապրելուն:

3 հունիս 1984 թ.

